

Vad vore livet utan maskiner?

Jag vet inte vilken maskin som kom först. Kanske var det ångmaskinen, eller möjligen stångjärnshammaren. Fantastiska uppfinningar i vilket fall, som kom till för att underlätta för människorna i deras tunga vardag.

Tänk så många mekaniska underverk som sedan följt: Explosionsmotorn! Tvättmaskinen! Slagborren! Lyftkranen!

Vad vore livet utan alla dessa hjälpmedel? En evig kräftgång mellan klappbryggorna. En tillvaro grå som gröt, bara slit och släp, handsvett och skavsår.

Pröva att för hand göra hål i en betongvägg så får du se! Att bo i Uppsala och jobba i Stockholm kan du också glömma.

Maskinerna har kommit för att välsigna våra liv. Det svåra har blivit lätt. Det trista har blivit kul. Vi borde vara glada, ja de lyckligaste människorna i världshistorien. Ändå sitter vi här, och vad är vi? Utbrända? Inte är vi glada i alla fall. (Varför går en människa in i väggen när det finns bredband? Varför grinar en ensam mamma fast hon har en mikrovågsugn? Och varför knarkar farbror Blå när det finns storbildsteve?)

Det är något med tiden. Den räcker inte till. Ju mer vi hinner med, desto mindre tycks vi hinna. Vi skyndar allt vad vi kan med det vi måste, för att så småningom få göra något annat. Något vi själva valt. Något som har med fri tid att göra, långa sovmorgnar och lek. Detta sen som aldrig inträffar. Trots maskinerna. För det var väl det som var själva poängen med dem. Med maskinerna. Att de skall underlätta. Göra de tunga, tråkiga sysslorna åt oss så att vi skulle få tid för varandra. Var det inte? Om inte, vad ska vi då med maskinerna till?

Det som har inträffat är att vi – jämfört med 1800-talsmänniskan – kan uträtta 527 enkla saker på en dag, istället för tre mödosamma. Snabbt och lätt går det, men någon fri tid ser vi inte till. För efter ordbehandlaren och motorsågen följer löpmaskinen och matberedaren. Och efter dammsugaren och vattenkokaren följer telefonsvararen och dvd-spelaren. Och går det inte tillräckligt snabbt går vi upp i limningen. Och hackar datorn går vi i taket. Står nån i vägen skriker vi skitpropp, och blir det bilkö får vi hjärnsläpp. Otåliga har vi blivit, fartblinda i jakten på den stora lyckan.

Lyckan är att äga sin tid. Vi är hela tiden nästan framme. Vi ska bara bli klara först. Klara med allt det maskinerna hjälper oss med. Detta är vad vi kallar ett civiliserat leverne.

© Tina Messing

Publicerad i Stockholm City